



ACTE DE GRADUACIÓ PROMOCIÓ 2008

Mireia Àlvarez, Carlos Aranda, Maria Armisen, Eduard Barcelón, Ariadna Barthe, Aurora Balsebre, Marta Bartolomé, Ramon Bartolomé, Alba Batlle, Diana Berenguer, Cèlia Bornas, Raimon Botey, Cecília Bru De Sala, Miguel Bustos, Sara Caste, Miriam Castells, Germán Clemente, Marta Cols, Javier De Riba, Carla Fajertag, Miguel Frago, Cristina Franco, Roser Garcia, Laura Galmés, Zuriñe Godall, Aida Gonzalez, Yessenia Jimenez, Estefanía Jurado, Carlos Larios, Pau Joan Llop, Mariona Manyoses, Roderic Molins, Eduard Monteagudo, Oriol Morral, Vania Nedkova, Blanca Padriisa, Regina Pascual, Elisabet Pelegrin, Rodrigo Pintos, Victòria Punsoda, Carles Rodrigo, Sara Rodriguez, Clàudia Roselló, Georgina Roselló, Dani Rubio, Guillem Sandiumenge, Mireia Sandoval, Marta Solà i Jandra Traveria

Intervenció d'Oriol Pibernat, director d'Eina.

Benvinguts a aquest acte de graduació del promoció 2008. En primer lloc, vull agrair la presència de la Dr. Maria José Recoder, Adjunta als vicerectors d'Estudis i de Qualitat i d'Ordre Acadèmica de la UAB, que no solament reconeixem com representant del Rector, sinó també com a amiga de l'Escola i un puntal fonamental en l'enllaç d'Eina i la nostra universitat. No vull deixar de felicitar-la públicament per les responsabilitats que assumirà dins del nou equip de govern de la UAB, concretament com a Vicerectora de Relacions Institucionals. Confiam que aquesta nova responsabilitat no perdem aquest contacte tan apreciat. També vull agrair a Pep Bonet que hagi acceptat el paper de dirigir-vos unes paraules a mode de discurs de graduació. Agraïxo també la presència de professors i personal de l'Escola en aquesta celebració, donant suport als graduats. Ells han jugat un paper importantíssim en el procés que avui culmina. I, evidentment vull donar la benvinguda als estudiants que es graduen i a aquells familiars i amics que els acompanyen.

Si hi han dos actes acadèmicament importants durant el curs que requereixen una cerimonial solemne, aquests són el de la inauguració de l'any acadèmic i l'acte de graduació que ara iniciem. La inauguració de curs és important per a tots, però ho és, d'una manera més especial, per als estudiants que comencen els seus estudis. Per això es deferent dedicar-los una benvinguda especial. Des de fa anys, a Eina s'havia donat importància a l'acte d'inauguració del curs, però la veritat és que no tant al de graduació. Eina va començar la seva singladura al gener del 1967, i si bé no era la universitat de Berkeley del 1964 o 1967, o la Sorbonne del 1968, participava d'aquells temps. Vull dir amb això que Eina va néixer amb aquell esperit de revolta contra les formes acadèmiques convencionals; fet que explica que l'acte de graduació es veiés com una cosa una mica antiquada. Tanmateix, en els darrers anys considerem cabdal aquesta celebració de la graduació, per una raó ben lògica. Començar i acabar un període tan important com els estudis, no es pot fer de qualsevol ma-



nera. La cerimònia ens serveix per donar notícia públicament que un fet important està succeint i garantir-ne un lloc a la nostra memòria. A la recerca d'aquest relleu hem anat prenent algunes decisions que ja formen part, en pocs anys, de la nostra tradició.

En primer lloc, fem l'acte fora de la seu d'Eina i el fem cada any en un lloc diferent. Graduar-se és, en part, tenir una certificació, un aval, sobre els coneixements i destreses que un ha adquirit, i que en endavant exercirà públicament. Fer-ho fora del marc, ja conegut i familiar d'Eina, sembla força apropiat. Això no vol dir fer l'acte a la intempèrie sinó ser acollit per una entitat que demostra, amb el seu acolliment, creure en nosaltres; és a dir, en vosaltres. Aquest any aquest simbolisme adquireix una dimensió especial, ja que hem volgut que fos fora d'Eina, sí, però dins de la nostra universitat: aquest magnífic edifici és la seu de la Fundació UAB. En segon lloc presentem el llibre que recull els vostres projectes de fi de carrera. El llibre pot tenir varies funcions, però una d'important seria entendre'l com una mica d'equipatge, una tarja de presentació, pel viatge que ara comenceu (o que, de fet, ja heu començat). Aquest és un llibre que us donem a vosaltres, per suposat, però que també en fem una distribució especial a fi de donar-vos a conèixer com a promoció. El llibre el fa públic i distribueix selectivament entre els agents i sectors relacionats amb el disseny. I el distribuïm ben convençuts de estar mostrant una bona feina. Aquest és el setè any que publiquem els PFC y el nostre orgull rau en que podem comprovar una evolució positiva en la qualitat dels projectes. És a dir, s'ha augmentat l'exigència i, consegüentment, -i això us afavoreix- l'excel·lència. Finalment, alhora de programar l'acte tenim molt present que es tracta d'un acte celebratiu, però no per això renunciar a la seva naturalesa acadèmica. Per tant, és obligat que les primeres autoritats acadèmiques i els seus representants us dirigeixin unes paraules, que d'alguna manera son de comiat. Per compensar-ho, també combinem a un professional vinculat amb Eina a que jugui el paper invers; és a dir, que us doni una benvinguda. Aquest any hem demanat que faci aquesta tasca Pep Bonet, reconegut arquitecte i dissenyador (també amb una faceta de músic i saxofonista, per cert), i fundador d'una de les primeres empreses editores d'equipament de disseny d'aquest país. Com a professor d'Eina a estat una peça clau en diferents moments de la història de l'escola. Particularment hem de fer un reconeixement al seu paper en l'equip que va elaborar el pla d'estudis que heu estudiat.

Per la meua part, no voldria allargar massa aquesta intervenció, però sí voldria recordar les paraules que el Rector Lluís Ferrer va dirigir l'any passat als graduats, que en semblen particularment encertades. En tot cas, afegiré alguns comentari de la meua pròpia collita referint-los, amb més detall, a l'àmbit del disseny. En aquella intervenció el Rector recordava al graduats -ens recordava a tots- quatre reptes que calia afrontar com a estudiants que han finalitzat els seus estudis i inicien un itinerari professional.

El primer era mantenir sempre viu l'interès per





conèixer altres entorns. Aquest repte, que és igualment vàlid per a qualsevol camp professional, ho és de manera molt especial pel disseny. Conèixer només l'entorn local és clarament insuficient i projectar el teu treball amb aquestes limitacions geogràfiques mol poc ambiciós. El disseny és un fenomen internacional, però no pel fet de distribuir-se per a tota reu, sinó pel fet de dependre d'allò que es fa a tot arreu; per la seva naturalesa interdependent. Precisament per això, pel dissenyador, conèixer i enriquir-se d'altres entorns ha passat de ser una opció a ser una condició imperativa. D'altra banda, a més, "interessar-se per conèixer altres entorns" no només refereix a altres ciutats i països, implica també interessar-se per temàtiques i àmbits que no són els propis. Ser expert en un àmbit i esdevenir-ne un especialista és tant important com no limitar el saber a la teva professió. Menys encara si la teva professió és el disseny, que t'obliga sempre a saber d'altres coses, ja que el que es dissenya és (o hauria de ser) sempre una altra cosa que no es "el disseny". Confio en que el tipus de formació que es dona a Eina contribueixi, no tant sols a "saber de disseny", sinó a fer créixer aquesta curiositat per altres temes i altres pràctiques i disciplines.

El segon repte que recordava el Rector consistia en saber fer front a l'allau d'informació, aprenent a ser positivament selectiu i no perdent mai de vista els clàssics. En el camp del disseny l'allau de novetat és aclaparador, però és un error mantenir-se'n al marge -a més de ser impossible-. Aquest allau és positiu i estimulador pels processos d'innovació, sempre que un vagi desenvolupant els seus propis criteris de selecció. La referència als clàssics no ha d'entendre necessàriament en el sentit de cultivar una mena d'erudició, pot

entendre també en la seva vessant pràctica. En el magma d'informació en el que ens movem "no perdre de vista als clàssics" vol dir disposar de fites o referències visibles que ens permetin moure'ns i organitzar el nostre itinerari, establir connexions, integrar el coneixement i, així, seguir aprenent.

El tercer repte esmentat es referia a participar activament en la millora de la cultura professional a la que un pertany. I el quart apel·lava a no oblidar la societat; és a dir, a no conformar-se amb viure en i per la pròpia professió, sinó dedicar temps i esforç a conèixer millor la societat en la i per la que un treballa. Aquests dos aspectes complementaris em semblen molt suggerents perquè ens indiquen l'actitud que es pot (i convé) adoptar en el moment d'ingrés a la professió i a la vida social i institucional. En aquest sentit, sapiguen que no ingresseu en un món acabat, complert i autosatisfet de les seves realitzacions. Aquest és un món per fer, majoritàriament, i en allò que està fet és molt i molt millorable. Tant si parlem de les creacions de disseny, com si parlem de l'entorn creatiu i professional, educatiu i cultural, com si ho fem de la vida pública de la ciutat, del país, d'Europa o d'arreu, sapiguen que no ingresseu en un món intocable i en el que sereu recompensats si seguiu les seves regles de no modificar res.

Aquí i ara cal reconsiderar i construir moltes coses de bell nou. Si no us hi veieu en cor, si no us senti capacitat per participar en aquesta tasca, us recordaré que teniu una millor formació que la vam tenir els que varem estudiar disseny fa anys; alhora, disposeu d'una perspectiva més ampla y contrastada internacionalment de la vostra professió de la que mai s'ha disposat; teniu més i millors eines per a conceptualitzar i realitzar el vostre

treball; i, sobretot, podeu ser més conscients de les mancances i més crítics i exigents amb els resultats i amb els procediments per obtenir-los. Tot això no ho diem per estimular la vostra vanitat, sinó per estimular la vostra ambició cultural i social de transformació. Sobre allò amb que us trobeu no solament podeu fer una aportació, sinó que estem esperant aquesta aportació, que ens cal aquesta aportació; perquè nosaltres no ho hem sabut fer millor, però confiem, volem confiar, en que vosaltres sí ho fareu millor. Aquest seria la nostra millor recompensa com a ensenyants que han contribuït a la vostra formació.

I ara per concloure. Entre les coses que necessitem de vosaltres i que us demanem es troba una a la que em correspon donar-li un èmfasi especial: no us desvinculeu completament de l'Escola! El món del disseny necessita una xarxa més densament teixida. Una de les debilitats del disseny a Barcelona, Catalunya i Espanya ha estat que la malla de relacions i interessos solidaris deixava tants forats i caps sense lligar que no hi ha hagut capacitat de crear vincles prou sòlids, d'acumular una experiència i, fins hi tot, d'endegar una tradició. Enfortir la relació entre els ja graduats i el centre on van estudiar és quelcom que ajuda a reforçar aquest teixit i que nosaltres us demanem. Eina està ben disposada. Com a graduats a Eina el vostre futur ens concierneix, però també l'esdevenir de l'Escola us concierneix a vosaltres. El centre i la universitat on un vareu estudiar pot ser més que un record, és un primer i significatiu lligam en aquesta xarxa. Desitgem que ho sigui.

Enhorabona.